



Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XLI. Occasiones huius tempestatis, & responsio ad difficultates contra
Orationem quietis & silentij propositas, & vtriusque exitus

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

C A P V T X L I .

OCCASIONES HVIVS TEMPE
statis, & responso ad difficultates con-
tra Orationem quietis & silentij
propositas, & utriusq;
exitus.



DE o magna est nostra miseria,
& iniqua astutia Sathanæ, do-
norum Dei hostis, vt se in An-
gelum lucis træfiguret ad nos
decipiendos, accepta ex ipsius
met donis occasione tentatio-
nis, quâ conatur ea deltruere
Sed quemadmodum suam ipse malitiam ofte-
dit, malum ex tantis bonis deducendo : ita De-
D. N. infinitam suam bonitatem & Omnipot-
tentiam ostendit, dum ex malis deducit bo-
nam licet permittat aliquos indiscretos cum
lo quidem, sed non secundum scientiam, ab
frequentia Sacramentorum, Oratione me-
tis, & ipsa contemplatione: cum tamen id pe-
mittit, magnum aliquod bonum querit, a
ipsorum, qui ita impingunt, sed postea se eme-
dant; aut aliorum, qui cauti ex eo euadunt; &
alienis erratis discunt, recte agere, & inter-
ad exercendam & probandam humilitatem
patientiam Magistri, permittit errare discipu-
lorum ignominia solet apud homines op-
timim imminuere Magistri, quasi ignorantis di-

puli errorem aut excessum ipse approbet. Id itaque euenit Patri Balthassari Alvaro propter aliquos discipulos ex multis, quos habuit Ecclesiasticos & saeculares, dedentes se orationi: qui, contra ipsius Magistri mentem & intentionem, quædam faciebant, ac dicebant, quæ viris grauibus ac zelantibus occasionierant, non sentiendi benè de ea ratione orandi, quam illi sequabantur; ac proinde nec de ipso Magistro, cui eam illi tribuebant, quasi per os discipulorum ipse loqueretur.

HANC suspicionem auxit, quod aliqui ignorantes, aut parum prudentes contemnebant modum orandi mentaliter, per mentis ratiocinationes, affectus, petitiones, & colloquia cum Deo D.N. quem Pater noster S. Ignatius in libro spiritualium suorum Exercitiorum docuerat; ac dicentes: huiusmodi Exercitia esse, quasi vehicula infantum; quæ non sunt ipsis usui, nisi dum non possunt per se ipsis ambulare: nam statim atque id didicerunt, vehicula deserunt, & proprijs pedibus ambulant, eentes cum minori labore quo-cunque volunt; & Spiritum sanctum nolle alligari ad regulas & præcepta orandi; sed inspirare ubi, & quomodo vult; eiusque inspirationem sequendam esse cum libertate spiritus. Quare potius ut arrogantes, quam experti, exiguum suam ostendebant prudentiam & experientiam, volentes deducere omnes per eandem viam, quam ipsi tenebant: abducentes eos à communi & trita: qui erat manifestus error, ac deceptio contra men-ipse dixit, & saepius docuit: Et ipsa experientia sem & sensum Patris Balthassaris, ut expresse haec

hanc fraudem illi retexuit, qui ordinario orandi modo, quem per sexdecim annos tenuit, tribuebat beneficium à Deo sibi collatum, quo ad Extraordinarium exaltaretur; & hoc deficiente, recurrebat ad alterum, tanquam ad locum refugij. Cùm ergo de hac re sermo increbresceret, vt de veritate decerneretur, statuerunt Superioris huius Provinciæ, vt sui & modi suæ Orationis rationem redderet P. Generali Euerhardo Mercuriano, ad quem prædictus rumor iam peruenerate. Ipse verò promptissimū se ad id exhibēs, secessit ad domum recreationis Collegij Salmaticensis, vbi tunc erat Rector, & colligens se per quindecim dies in oratione, & consideratione rerum suarum internarum, scripsit relationem superius capite 13. positam, eò quod tunc donum hoc cælestè illi contigerat.

SED aliæ quoque difficultates contra eius modum Orationis sunt illi propositæ, ortæ, & acceptæ (meo quidem iudicio) ex ijs, quæ audiuerant, & viderant, non tam in ipsomet Patre Balthassare, quam in alijs ipsum sequentibus, seque tanquam eius discipulos gerentibus: iusserunt ergo, illum ad eas respondere. Cuius causa Tractatum quendam confecit, in quo fusiæ eæ, quæ ad orationem quietis & silentij, ut vocant, pertinent, explicavit: quorum aliqua posuimus in capite 14. & sequentibus; alia hic subiiciemus, referentes responsa ad præcipuas diffi-

cultates illi propositas, vt
sequitur.

(***)

§. 1

§. I.

PRIMA difficultas est, quod in eo quiete Orationis modo, in qua anima nec meditatur, nec ratiocinatur, videtur nihil fieri; sed amitti tempus, quod vtilius expenderetur in virtutum actionibus exercendis. Ad quam difficultatem respondet: In eo orandi modo non solum nō prætermitti fieri aliquid; sed potius multum fieri: & ut S. Bernardus ait, hoc Officium esse *Ad Tract. de negotium negotiorum*; & operum maximum o- Monte Dei pus, de quo David dixit, *vacate & videte, quām Psal. 59. de suauis est Dominus*; & S. Augustinus: *otium San. Ciuit. Dei* quām quārit charitas veritatis. Ex actibus autem, quos anima ibi facit, satis apparet, eam non otia- ri: quamuis enim cessent intellectus discursus circa particularia mysteria: non tamen cessant affe- ctus voluntatis in conspectu Dei, quem fidei ocu- lis aspicit; nunc enim reuerentiam ei exhibet, nūc admiratur ob ea, quā Deus illi reuelat de se ipso ac suis perfectionibus; interdū gratias agit, inter- dū gaudet, quōd illū videat, seq; in eius cōspectu: sicut homo aliquis manet corā alio, quē valdē a- mat, magnūq; sentit ex eo solatiū; alias se ipsum, volūtātē omnē, & omnia sua eidē Deo offert; pe- titq; in primis dari sibi se ipsum, deinde eius dona: nō vt in illis conquiescat, sed vt per ea tanquā per gradus ad ipsum concendet; aliquando cor suum breuibus, imò nullis verbis aperit: Deus enim sta- tim capit egeni necessitatem; si vel se eoram ipso constituat, (sicut facit pauper collocans se coram diuite, nihil loquendo: eius enim necessitas & in- digentia satis loquitur) exspectans Dei miseri- cordiam

Hh

cordiam

cordiam cum plena suæ voluntatis resignatione: quamuis tali visitatione indignum se iudicet: aliias denique se componit iuxta vários affectus, ac sensa, quæ Spiritus sancti vniuersitudo suggerit, qui præcipuus est huius facultatis Magister, iuxta illud S. Dionysij ad S. Timotheum: *conuerte ad te radium.* ex quo admiranda illa unio prouenire solet, quam idem sanctus *ignoti cum ignoto* appellat: quod est supremum mysticæ Theologiarum: quam unionem, quia non est expertus, non satis poterit explicare, sed eam nunc insinuasse sufficiet.

SE D hinc secunda oritur difficultas, quod enim quis, meditatione prætermissa, exspectet, donec Deus loquatur aut inspiret, aut aliquid reuelet, videtur quodammodo tentare Deum, & error affinis deceptioni Illuminatorum. Ad hoc respondetur: Orationem sine mentis discursibus, & per solos affectus, cum sit supremum culmen huius Exercitij, non inueniri in Tyronibus, nisi speciali Dei motione ad eam præueniantur; aut in ijs, qui longo tempore meditationibus se exercuerunt: ex quibus transeunt ad hunc Orationes quietæ modum, lumine, quod ipse Dominus communicauit, & adhuc communica. Quare quod quis tunc abstineat à rationationibus circa res particulares pertinentes ad ipsas Dei perfectiones, aut ad nostram reformationem, quæ alio tempore fieri potuerunt; non est censendus Deum tentare: vnumquodque enim exercitium exigit suum tempus; quemadmodum etiam in meditatione non semper est petitio, nec semper gratiarum actio. Cum igitur ad hunc orandi modum non peruetariatur, nisi per Dei vocatio-

sationem: placet illi, ut vocatus, exerceat se tunc
temporis, non desiderandis, aut exspectandis re-
uelationibus; sed agnoscenda diuina eius præsen-
tia, & exercendis in eius conspectu prædictis af-
fectibus. Nec ullam hoc cum Illuminatorum
rebus affinitatem habet: illi enim omnia ex arro-
gantia & superbia faciebant; nec vocati à Deo,
nec dispositi ac præparati, ut oportebat: ac pro-
pterea in illo Orationis modo Deum tentabant:
nihil enim intelligebant; sed omnino distracti,
tempus ibi consumebant; nec fructum ullam ad
morum reformationem ex eo hauriebant. Modus
autem hic Orationis ad contrarium omnino im-
pellit; & nisi hoc adsit, non patet ad illum acce-
sus; & qui illum aggreditur, nec tam in fructu
percipit, non tolerat illum; potius à se repellit;
ac, ut arrogantem, reprehendit: non enim potest
cum tutâ quiete, & absque reprehensione iusta
ante Deum comparere; qui eius spiritui repu-
gnat: spiritui scilicet puritatis & sanctitatis,
reformationis & subiectionis, quæ diuinæ volun-
tati debetur.

Si dñ statim occurrit tertia difficultas, eò quod
non sciatur, quando hæc via tenetur ex Dei vo-
catione, & non ex parua humilitate, & cupidita-
te iucunditatis ac dulcedinis Dei, qua etiam amor
proprius alitur & fouetur: sed respondeatur ex
effectu tanquam vestigiō quodam, quod mo-
odus hic orandi relinquit, agnoscí, eum esse Dei:
quemadmodum ex fructibus dignoscitur arbor.
Nam modus hic quando rectus est, & à bono spi-
ritu prouenit, cor ipsum colligit ad Deum, molle-
facit, subiicitq; eius ordinationi; illudq; impellit;

Hh 2 vr re

vt re ipsa Deo tradat, quidquid ille petierit dese,
suis delitijs, commodis, & honore: intelligens,
quod, qui tantum obtinet, vt Deum sibi habeatur
amicum, valde multum acquirat: pro quo si dede-
rit omnia quae possidet, commodo satis precio
eum acquisuerit: nam qui dederit Deo quidquid
ipse petierit: confidenter poterit ab eo petere,
quod sibi maximè expedit; inclinat quoque fico-
rantem, vt studeat assimilari exemplari perfe-
ctionis ipsius Christi Domini, nominatum in sui
ipsius contemptu, & vniuersali proprietatum vo-
luntatum abnegatione, & fidelissima ipsius Dei
voluntatis executione. Qui hos effectus & alios
similes in se ipso experietur, tutus esse potest,
quod sit à Deo modus ille orationis, qui ad eos
extimulat & impellit.

S E D statim locum habet quarta difficultas:
deprehenditur enim, eos qui hanc viam tenent,
occultè, & minimè id sentientes, aut cogitantes,
inaniter extolli, præferentes se ordinariū me-
ditandi modum tenentibus. Ex quo prouenit, vi
pertinaciter modo illi adhærescant, nolentes sub-
iijcere se iudicio superiorum, suorumque directo-
rum, quos vident contrarium sentire, quam ipse
quia se existimant spirituales, ac propterea se
posse omnia iudicare, & à nemine debere iudica-
ri. Sed facile huic difficultati respondeatur. Hu-
iusmodi, & quoscunq;e alios defectus in tenen-
tibus modum hunc orationis obseruatos, non ab
ipso modo, sed ab imbecillitate, in dispositione
aut imperfectione ipsius orantis (qui corrigi &
emendari debet) prouenire: non tamen propterea
modum ipsum esse damnandum: Nam similes de-

fectus

& inten-
ritur
inuen-
plure
do, ill-
tunc
rum
aliqui
in ea-
res,
modi
proh-
causa
taler
tur a
Deu-
& tie
Qua-
riut
exis-
ritu-
run
que
pro
re
co
bu
eiu
sp
ex
na

fectus accidere solent vtentibus ratiocinatione,
& interdum quidem maiores, nam & ibi facile o-
ritur vanitas ex præclara aliqua in ratiocinando
inuentione: non tamen propterea quod vñus aut
plures abutantur aliquo mentalis orationis mo-
do, ille censendus est malus, aut deserendus: nam
tunc etiam ipsæ meditationes, & Sacramento-
rum frequētia essent omittendæ, propterea quod
aliqui eis abutantur, aut potius propter defectus
in earum vsu admissis. Ex quo fit, quod si Superio-
res, aut qui tales orantes dirigunt, eum orandi
modum prohiberent. illi censerentur rei, nisi tali
prohibitioni parerent: Et tamen nisi probationis
causa, non possent Superiores tuta conscientia
talem prohibitionem facere: cum & ipsi tenean-
tur animas per viam spiritus dirigere, per quam
Deus illas dicit, & illi proficiunt, & multi san-
&ti eam tenuerunt, ac tenent, vt prædictum est.
Quam diu tamen Superiores id non prohibue-
rint, non erunt illi rei, si eo modo vtantur: aut
existiment, se posse iudicium ferre de rebus spi-
ritualibus, quas ipsa experientia melius dide-
runt; quam qui talem experientiam non habent:
quemadmodum non est damnandus Iurisperitus,
Propterea q[uod] existimet, se melius posse iudicium fer-
re de rebus, quarum notitiam suo labore & studio
comparauit, quam qui tali studio nunquam incu-
buit: neq[ue] est contra humilitatem Dei, quod quis
eius dona agnoscat, vt ait Apostolus: a nos non ^{a 1. Corint. 2:}
spiritum huius mundi accepimus, sed spiritum qui ^{12.}
ex Deo est, vt sciamus, que à Deo donata sunt
nobis.

Ex his abundè satis fit quintæ difficultati,
Hh 3 quod

quod scilicet multi adeò se huic orandi modo tradant, ut quasi in continua sint ecstasi, oblitii obligationum charitatis & Obedientiae, & verè mortificationis, ac solidarum virtutum acquirendarum, solum contenti, quòd quasi versentur in nuptijs, indulgentes sibi dulcedine talis Orationis: ideoque retento nomine spiritualium viorum, substantiam vitæ spiritualis non curant. Ex quo etiam prouenit, ut alij subtrahant se ab agendo cum proximis, & iuuandis animabus, ut semper sint suæ Orationi immersi; ex qua, quòd non videntur ratiocinatione, non eliciunt veritates, quas possint proximis, quibuscum agunt, propone: quod totum repugnat ei Instituto, cuius scopus est, hac ratione proximos iunare. Item alijs eundem orandi modum tenentibus vires corporis debilitantur, quæ essent ad satisfaciendum statu & Officij sui obligationibus necessariae.

Sed huiusmodi defectus verè ex ipso modo Orationis proueniunt, sed ex imprudentia, ac discretionis defectu eo modo vtentium: qui propterea corrigi debent & moneri. quòd si contenti sint eo solo, quòd sint intra se recollecti, non verò studeant mortificationi, alijsque virtutibus acquirendis: verè decipientur; & nisi modum ponant, sequentemdent, suspecta haberi potest talis recollectio, nec diu in ea perdurabunt: quamuis, quòd aliqui sint defectus, non est tantopere mirandum: cùm omnes aliquos habeant, etiam, qui benè alias habent. Ex quo fit, ut cùm charitatis aut Obedientiae, aut Officij necessitas exigit, ut agatur cum proximis: ipsamēt contem-

platia

platio tales exstimumlet & ad id præstandum impellat, quemadmodum Sanctus Gregorius, & *In id Tob 7.* Sanctus Bernardus dicunt: & experientia ipsa si dormiero, docet in ijs, qui suam Orationem benè instituunt, dicam: quan- Sed ubi non sunt eiusmodi necessitates, aut obli- do confur- gationes Obedientiæ, nec sanitas corporis lædi- gam. Serm. tur: non est malum Deo hoc modo Orationis *52. in Cantl.* vacare, iuxta regulam S. Augustini: otium san- *Lib. 19. dō* cillum quærerit charitas veritatis; negocium iustum *Ciuit. Dē* suscipit necessitas charitatis: quam sarcinam si *cap. 19.* nullus imponit, intuendæ vacandum est verita- ti. Quapropter poterit quis huic Orationis & contemplationis modo se tradere, postquam O- bedientiæ & charitatis obligationibus satisfe- cerit; salua etiam corporis sanitatem: nam si vi- res corporis debilitarentur, quod eo uti nesci- ret; aut nimium illum continuant, aut ex capitib debilitate pergere non posset: merito deberet à tali modo abstinere, etiamsi ipse modus ex se talem debilitatem non adferret: cum alias mi- nus hic defatiget ac debilitet, quam ille, qui fie- per mentis ratiocinationem. Ac propterea San-cti, qui hunc modum tenebant, diuinus pote- rant in Oratione perdurare. Quod si in tali modo non plures habentur conceptus; acqui- runtur tamen plures virtutes, quæ Deo magis placent: cuius auxilium tempore necessi- tatis experiuntur. nec illis nocet, non atten- disse tunc, ut singulares conceptus inueni- rent, quod alio tempore fieri potest; & præ- stat magnum furorem & spiritum ex Oratione haurire, ut exprimere possint, quod alias senserunt ac perceperunt.

Hh 4

SEXTA.

S E X T A difficultas est, quod hic Orationis modus ita hominem ad se trahit, ut videatur omnis deuotio ad Sanctos, & antiquas receptasq; Orationes vocales euanescere: ideoque negligi petitionem rerum necessiarum pro Ecclesia, & rebus particularibus. Ad quod respondet: haec reuera non euanescere; sed potius pluris aestimari, tanquam media, per quæ tales peruererunt ad id, quo magna quiete fruuntur. Et cum alij aptiores sint ad vocales Orationes, quam ad métalia exercitia; ideoq; eas suadent illis spirituales Magistri ita alij è contra minus habent Orationis vocalis, quæ tanquam medium est ad internam deuotionem inflammandam.

2.2. q. 83. a. 12 ideoque S. Thomas ait: eam cum non est in præcepto, debere interrumpi ac cessare, quando animus iam sentit se inflammati: expedit enim obtento iam fine frui, non hærendo multum in medijs. Vnde videmus, multos viros prouectæ & excellentis virtutis non adeo hærere in Orationibus vocalibus, atque alias incipientes, aut ipsos metu, cum incipiebat: non quod eas spernant, aut pauci faciant; sed quod ad corda sua ad Deum eleuanda, non multum opus habeat motuus huiusmodi externis. Et de P. nostro Sancto Ignatio refertur in eius vita, quod non posset in Officio recitando progredi, propter copiosam, quam habebat cum Deo D. N. communicationem; & quod eius socij impetraverint à Summo Pontifice dispensationem, ut intermittere illud possit, eò quod totam ferè diem in eo consumeret, hærens in singulis ferè verbis, ut visitationi Dei locum daret: & quam diu illud dicere ex obligatione tenebatur, necesse fuit ei satisfacere,

etiam

etiam si tota die in eo occuparetur: alioquin irre-
sentia fuisset, & ingratitudo citò se ab eo expe-
dire. Quare, ut aures Deo ipsi præberet, & inter-
nis sensis attendcret, vocalem orationem cum le-
gitima facultate reliquit; non tamen mentalem;
qui etiam non totum tempus impendebat, vt alijs
quoque obligationibus satisfaceret. Nec tamen
in hoc Orationis modo omittuntur Petitiones;
sed potius non petendo, occulto quodam modo
plus petitur; quia eo tempore occupatur orans in
re magis Deo grata; ac proinde melius impetra-
tur quod petitur, quia dantis Domini voluntas
magis ad dandum allicitur. Et cum Deo notæ sint
illæ necessitates, & animus serui sui, earum repa-
rationem optantis, nec tamen expressè tunc pe-
tentis, vt totus in eo, quod ipsi placet, occupetur;
ac diuinæ eius prouidentiæ confidens, curat eis
tanquam ad se pertinentibus in tempore pro-
spicere: quemadmodum solent Domini, fidelem
aliquem famulum habentes, qui magno cum a-
more ipsis seruit, attendere vt etiam ipso non pe-
tente, eius, & ad ipsum spectantium necessitati-
bus subueniant: maximè cùm ad aliquid expressè
petendum alia sint tempora; illud verò non sit
aptum ad expressam petitionem. Siquidem spiri-
tuales Magistri communiter dicunt: quando Deus
cum benedictionibus dulcedinis aliquem præue-
nit, excipiendam tales visitationem cum humi-
litate: nec ad alios conceptus, aut affectus diuer-
sos diuertendum, etiam si in specie boni esse vi-
deantur: hostis enim semper conatur nos decipe-
re; & ijs, quæ nobis dantur, defraudare; aut ipsa
nostra ignorantia eisdem nos spoliabit, sub præ-
textu

Hh 5

textu



textu gratia tunc agendi, aut magna quædam pro
hoc vel illo petendi : quod licet in se bonum sit,
non tamen expedit eo tempore fieri, quo Deus
vocat & impellit ad aliud.

§. II.

SEPTIMA difficultas est, quod hic orandi
modus videatur hominem retrahere à com-
muni Institutione circa modum orandi, quem
P. noster S. Ignatius tradidit, Doctoresque com-
muniter commendant ; ac proinde divisionem
quandam inter eiusdem communitatis homines
efficit, his hanc viam, illis illam tenentibus. Sed
facilis est ad hanc difficultatem responsio, dici-
mus enim: hunc modum potius favere communi-
nam, cùm Dominus noster speciali suā inspira-
tione ad hunc non impellit, à communi inchoan-
dum est, à quo alter hic modus oritur : median-
te enī meditatione quies obtinetur contem-
plationis. Et author Exercitiorum ex speciali gra-
tia ab eis ascendit ad hunc modum, cùm de
eo dicatur : potius se habebat paſiuē fruendō
sibi oblatis ; quām actiue quārendo per
ratiocinationem, vt aliquid inueniat : qui
iam tunc quiescebat, quasi qui ambulando ad
terminum peruenisset. Quamuis autem com-
munis orandi modus debet ordinariē omnibus
proponi : si tamen Dominus noster aliquem sta-
tim in initio ex speciali favore collocet in o-
ratione quietis, debet ea via iuuari : & eadem
ratione ijs, qui per aliquot annos in ratiocinatio-
nibus & meditationibus sunt versati, beneque
profe-

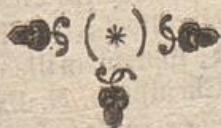
profecerunt; & ad hunc orandi modum cum
interna quiete, & in Dei conspectu, & per mo-
dum contemplationis sunt bene dispositi, li-
cet consulere, non quidem, ut medita-
tiones omnino deserant; sed, ut sensim re-
mittant aliquid de ratiocinatione, addant
vero plus aliquid de affectu: quasi satis de
ratiocinationibus habentes, affectus illos
in se excitent, quos superius retulimus. Et
hoc est quod Pater noster Sanctus Ignatius di-
xit in Additionibus suorum exercitiorum: ut
in quo puncto quæsitam deuotionem inueni-
mus, in eo hæreamus absque anxietate vi-
terius progrediendi, donec nobis satisfec-
erimus. Et idem consilium ei dari potest, qui
ex imbecillitate, aut ex alia causa non po-
test rectè longas habere ratiocinationes: ita
tamen, ut in omnibus sequatur iudicium e-
ius, qui in hac causa iudex esse potest: cu*t*
ius dictamen prudentiæ, & regulis superiùs po-
sitatis innixum, accipi potest pro sufficienti
Dei vocationis & voluntatis indicio: qui so-
let tales adiuuare, & quando minimè cogi-
tabunt eos ad contemplationis quietem exal-
tare. Neque hoc est diuisionem facere in commu-
nitate: nam modus orandi per affectus cum
exigua ratiocinatione in genere, est multorum;
cuius quod maximè est perfectum, est paucorum;
semper enim perfectio inuenitur in paucis: &
utinam essent multi, ut torpentes excitarent:
quare ambulare hoc modo per viam parti-
cularem non nocet; Deus enim non confer-
valde

valde particularia dona ijs, qui via vitaque com-
muni sunt contenti.

H A E C est summa & substantia eorum, quæ P.
Balthassaris tractatus continebat: ad cuius finem
hæc verba adiecit, ad P. Visitatorem huius Pro-
uinciarum, ad quem illum dirigebat, hoc mihi oscu-
rit respondendum V. R. circa hunc orandum mo-
dum: per amorem Dei (cui V. R. placere deside-
rat) illud videat, ac examinet; mihiique & reliquis
huius Provinciarum, quorum iudicium & consilium
requirent ijs, qui videbuntur à Deo per hanc viam
duci, præscribat, quid accipere, & quid omittere
debeamus: per hoc enim medium ex ipsius boni-
tate spero, indicium nobis & illis daturum fuz
sanctæ voluntatis.

EX I T Y S huius tempestatis, quod ad ipsum P.
Balthassarem eiusque modum Orationis fœli-
fuit & prosper: nam cùm hæc causa esset à Supe-
rioribus alijsq; viris grauibus examinata, soleatq;
Dominus noster humiles exaltare, eorumque
tueri honorem, quem ipsi tacentes & susti-
nentes ob diuinum eius obsequium periculo
exponunt, ita rem direxit, vt eius innocen-
tia & veritas omnibus innotesceret: non so-
lum ob ea quæ in suis relationibus dixit: sed
multò magis ob heroicam humilitatem & pa-
tientiam, quam in hac occasione ostendit. quæ
virtutes magnum præbent testimonium inno-
centiæ patientis: bona enim conscientia, quæ
tuta & secura est coram Deo, magnam adfer-
animi fortitudinem, pacem, & quietem, in ijs
quæ ab hominibus patitur. Et ipsem modus
quo in sui reddenda ratione usus est, adeò fum
hum

humilis, ac subiectus, ut admirationem Superioribus attulerit. Quare ipse Pater Visitator Iacobus Auellanarius, videns hominis de sua scripta examinanda, & quibus ad ea quæ ipse interrogauerat responderat, dixit: nihil sibi tantam attulisse admirationem, & ædificationem in hac Provincia, atque P. Balthasaris animi demissionem & candorem in agendo; & Pater Generalis Euerhardus Mercurianus, licet non approbauerit, quod hic orandi modus ita communiter spargeretur, ideoque generalitatem illam moderatus sit (ut paulo post videbimus) magnam tamen opinionem & estimationem de Patre ipso Balthassare concepit; eumque ad duo officia unum post alterum maximi honoris & momenti, quæ Societas habet in Hispania, promouit, ut inferius dicetur. Eadem haec tempestas siue tribulatio fecit eum magis innotescere; (cùm alias ex eadem putaretur magis humiliandus & confundendus) & accelerare in cursu, qui non erat diutinus futurus: ut gloriiosior esset eius corona.



CAPIT